

บทที่ 6

อุตสาหกรรมสมัยอาณานิคม

เค้าโครงเรื่อง

1. อุตสาหกรรมผลิตในสมัยอาณานิคม
2. ประเภทอุตสาหกรรมในสมัยอาณานิคม
 - 2.1 อุตสาหกรรมผลิตผลจากป่า
 - 2.2 อุตสาหกรรมผลิตผลจากทะเล

สาระสำคัญ

1. อุตสาหกรรมการผลิตในสมัยอาณานิคมมีขอบเขตจำกัด เนื่องจากตลาดมีขนาดจำกัด ประชากรมีน้อย ความรู้ความชำนาญและประสบการณ์เพิ่งเริ่มต้น
2. ประเภทอุตสาหกรรมในสมัยอาณานิคม มีอุตสาหกรรมผลิตผลจากป่าและทะเล

จุดประสงค์การเรียนรู้

หลังจากศึกษาบทนี้แล้ว ผู้ศึกษาสามารถ

1. อธิบายอุตสาหกรรมการผลิตในสมัยอาณานิคมได้
2. อธิบายและเข้าใจประเภทอุตสาหกรรมในสมัยอาณานิคมทั้งผลิตผลจากป่าและทะเลได้

ความนำ

อุตสาหกรรม หมายถึง การผลิตสินค้าต่าง ๆ ที่เป็นการแปรสภาพทรัพยากรธรรมชาติให้เป็นสินค้าสำเร็จรูป ซึ่งอาจจะเป็นอุตสาหกรรมในครัวเรือน อุตสาหกรรมของช่างฝีมือหรืออุตสาหกรรมโรงงาน

1. อุตสาหกรรมการผลิตในสมัยอาณานิคม

อุตสาหกรรมการผลิตในอาณานิคมมีขอบเขตจำกัด เพราะขนาดของตลาดไม่กว้างขวาง จึงทำให้เป็นการยากสำหรับการแบ่งงานกันทำในสังคม นอกจากนี้มีประชาชนจำนวนน้อยมากในอาณานิคมที่จะประกอบอาชีพผลิตสินค้าสำเร็จรูป โดยไม่ได้ประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่น ๆ ไปด้วยในเวลาเดียวกัน อุตสาหกรรมการผลิตส่วนใหญ่จะอยู่ที่เมืองและนครใหญ่ ๆ ซึ่งเป็นแหล่งชุมชนมากกว่าชนบท

ปัจจัยอีกประการหนึ่งที่ทำให้อุตสาหกรรมการผลิตในอาณานิคมมีน้อยเพราะชาวอาณานิคมขาดความรู้ทางเทคนิคในการผลิตและขาดความสนใจในการผลิต ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ชาวอาณานิคมต้องสั่งซื้อสินค้าอุตสาหกรรมจากต่างประเทศ โดยเฉพาะอังกฤษ การที่ประเทศต้องพึ่งสินค้าสำเร็จรูปจากต่างประเทศทำให้เศรษฐกิจของอาณานิคมขาดดุลย์

อุตสาหกรรมการผลิตในอาณานิคมไม่เจริญเติบโตเมื่อเปรียบเทียบกับสภาพการณ์ในยุโรปเวลาเดียวกันคือ การขาดแคลนทุนและแรงงาน อาณานิคมได้เปรียบในข้อที่มีวัตถุดิบทรัพยากรธรรมชาติจำนวนมาก แต่อย่างไรก็ตามสำหรับชาวอาณานิคมเป็นการถูกกว่าที่จะส่งสินค้าสำเร็จรูปเข้ามาแทนการผลิตเอง นอกจากนี้อาณานิคมเป็นดินแดนใหม่เพิ่งเริ่มก่อตั้งสินค้าสำเร็จรูปที่ผลิตได้เป็นอุตสาหกรรมเยาว์ (infant industry) เปรียบเหมือนกับทารก ซึ่งไม่อาจเทียบได้กับอุตสาหกรรมการผลิตของยุโรปโดยเฉพาะอังกฤษ ที่เติบโตและมีความพร้อมในเกือบทุก ๆ ด้านทั้งเงินทุน แรงงาน ประสิทธิภาพและความชำนาญ

มาตรการที่มีผลต่อการส่งเสริมและถ่วงความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมการผลิตในอาณานิคมมีอยู่ 2 ประการ คือ กฎหมายและระเบียบปฏิบัติทางสังคมของอาณานิคมและของประเทศแม่คือ อังกฤษ

โดยทั่วไปแล้วอาณานิคมไม่ได้กระทำให้สิ่งใดที่เป็นการถ่วงความเจริญของอุตสาหกรรมการผลิตแต่การขาดแคลนทุนและแรงงานเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเอง เนื่องจากเป็นประเทศเพิ่งเริ่มตั้ง รัฐบาลอาณานิคมได้พยายามแก้ไขปัญหาคขาดแคลนเงินทุนด้วยการให้เอกชนกู้ยืมเงิน ออกเงินตราชนบัตรมาใช้ มีระบบเงินอุดหนุน (bounty) ในกรณีที่มีการขาดแคลนวัตถุดิบ เช่น ให้เงินอุดหนุนแก่ผู้ผลิตปอ ผู้ผลิตป่าน ผู้ผลิตไหม ผู้ผลิตขนสัตว์ ระบบเงินให้เปล่า (premium) และระบบเงินรางวัล (prizes) ซึ่งจ่ายให้แก่ผู้ผลิตสินค้าสำเร็จรูปบางชนิด นอกจากนี้ยังมีการยกเว้นไม่เก็บภาษีวัตถุดิบที่ขาดแคลน ไม่เก็บภาษีทรัพย์สินในโรงงาน ไม่เก็บภาษีแก่ลูกจ้างที่ทำงาน ในการประกอบการอุตสาหกรรมบางประเภทหรือให้สิทธิผูกขาดแก่อุตสาหกรรมบางชนิด แต่อย่างไรก็ดีการช่วยเหลือดังกล่าวถูกขัดเซียดด้วยการที่รัฐบาลของอาณานิคมต่าง ๆ เก็บภาษีศุลกากรสินค้าต่างประเทศเข้าในอัตราต่ำ เพราะว่าการรายได้เข้ารัฐบาล ผลก็คือการไม่ช่วยปกป้องอุตสาหกรรมเยาว์ของประเทศที่ทำการแข่งขันกับต่างประเทศ แต่การแข่งขันประเภทนี้มีน้อยราย เพราะสินค้าที่อาณานิคมส่งเข้ามาส่วนมากเป็นสินค้าประเภทที่ผลิตขึ้นในประเทศไม่ได้เกือบทั้งสิ้น

การช่วยเหลือหรือขัดขวางอุตสาหกรรมการผลิตในอาณานิคมโดยอังกฤษนั้นขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงว่าการกระทำของอาณานิคมสอดคล้องหรือขัดขวางต่อนโยบายเศรษฐกิจพาณิชย์นิยมของอังกฤษหรือไม่ เพราะว่าตามหลักการแล้วอังกฤษต้องการให้อาณานิคมเป็นแหล่งวัตถุดิบเพื่อป้อนอุตสาหกรรมในประเทศแม่และเป็นตลาดระบายสินค้าสำเร็จรูปของอังกฤษ ดังนั้นอังกฤษจึงไม่ประสงค์ที่จะสนับสนุนให้มีอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าแข่งขันกับอังกฤษในประเภทสินค้าที่อังกฤษกำลังผลิตอยู่

เพื่อสนับสนุนนโยบายเศรษฐกิจพาณิชย์นิยม อังกฤษได้ออกกฎหมาย ค.ศ. 1699 ห้ามส่งสินค้า เช่น ขนสัตว์ ไยขนสัตว์หรือผ้าขนสัตว์จากอาณานิคมหนึ่งไปขายในอาณานิคมอีกแห่งหนึ่ง หรือไม่ยอมให้มีการส่งสินค้าดังกล่าวไปขายในต่างประเทศ ดังนั้นกฎหมายฉบับนี้จึงไม่มีผลต่อการขัดขวางความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมทอผ้าขนสัตว์ในอาณานิคมแต่อย่างใด

อังกฤษต้องการที่จะสงวนอุตสาหกรรมทอผ้าไว้เป็นอาชีพของคนอังกฤษโดยเฉพาะ และไม่ต้องต้องการให้อาณานิคมประกอบการอุตสาหกรรมผลิตเสื้อผ้า อังกฤษห้ามพ่อค้าอังกฤษขายเครื่องจักรเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในอุตสาหกรรมทอผ้าให้แก่

อาณานิคม ตั้งแต่ ค.ศ. 1606 รัฐบาลอังกฤษได้ออกกฎหมายขนสัตว์ (Woolen Act) ใน ค.ศ. 1699 ห้ามชาวอาณานิคมผู้ประกอบการผลิตผ้าขนสัตว์ส่งสินค้าขนสัตว์ออกไปขายยังตลาดอื่น ๆ ใน 13 อาณานิคมด้วยกัน ในระหว่าง ค.ศ. 1718-1750 อังกฤษห้ามช่างฝีมืออังกฤษผู้ชำนาญการทอผ้าเดินทางเข้าอาณานิคม ใน ค.ศ. 1732 รัฐบาลอังกฤษออกกฎหมายหมวก คือ ห้ามชาวอาณานิคมส่งหมวกไปขายต่างประเทศเพื่อช่วยเหลือผู้ผลิตหมวกในอังกฤษ แต่กฎหมายไม่มีผลต่อการเติบโตของอุตสาหกรรมหมวกในอาณานิคม เพราะหมวกที่ผลิตในอาณานิคมทำด้วยเฟอร์ (ขนตัวบีเวอร์) ซึ่งขนบีเวอร์น้อยลงมากเนื่องจากการทำลายป่าและอัตราการตายของตัวบีเวอร์สูงกว่าการเกิด

กฎหมายที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจอาณานิคมคือ กฎหมายกากน้ำตาล ค.ศ. 1733 (Molasses Act) ห้ามชาวอาณานิคมสั่งกากน้ำตาลมาจากอาณานิคมฝรั่งเศสและสเปน ซึ่งมีราคาถูกกว่ากากน้ำตาลจากหมู่เกาะเวสต์อินดีสของอังกฤษ แต่อังกฤษไม่ได้เข้มงวดในการรักษากฎหมายฉบับนี้เท่าใด ผลก็คือ การเติบโตของอุตสาหกรรมผลิตเหล้ารัมในอาณานิคมนิวอิงแลนด์

ใน ค.ศ. 1750 อังกฤษได้ออกกฎหมายห้ามชาวอาณานิคมตั้งโรงงานผลิต เหล็กกล้า เหล็กเส้น (Slitting) เหล็กพืด (rolling) แต่กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้ห้ามชาวอาณานิคมผลิตเหล็กหล่อ ดังนั้น ชาวอาณานิคมจึงสามารถผลิตกระบอกปืนใหญ่ กัดม้มน้ำ กะทะ และเครื่องมืออื่น ๆ ได้ นอกจากนี้อังกฤษยังส่งเสริมให้อาณานิคมส่งเหล็กหล่อเข้าไปขายยังตลาดอังกฤษที่ลอนดอน ซึ่งเป็นเมืองท่าที่ขนส่งสินค้าเหล็กหล่อโดยไม่ต้องเสียภาษี ต่อมาอังกฤษได้อนุญาตให้ขนเหล็กหล่อเข้าเมืองท่าอื่น ๆ ในอังกฤษด้วย

รัฐบาลอังกฤษได้มีคำสั่งให้ข้าหลวงในอาณานิคมงดเก็บภาษีศุลกากรขาเข้าสินค้าอังกฤษที่ส่งเข้ามาขายในอเมริกา ตามหลักการปกครองตนเองอาณานิคมมีสภาร่างกฎหมายของตนเองด้วยเหมือนกัน แต่กฎหมายอาณานิคมอาจถูกยับยั้งจากรัฐสภาของประเทศแม่ หากขัดผลประโยชน์ของอังกฤษ เช่น สภาร่างกฎหมายของอาณานิคมภาคใต้ได้ออกกฎหมายจำกัดจำนวนทาสที่จะนำเข้ามาในอาณานิคมภาคใต้ มีผลทำให้กระทบกระเทือนผลประโยชน์ของกองเรือพาณิชย์เอกชนชาวอังกฤษที่ทำการค้าทาส ดังนั้น รัฐบาลอังกฤษจึงยับยั้งกฎหมายฉบับนี้

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับกฎหมายต่าง ๆ ของอังกฤษที่มีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมอาณานิคมอเมริกา

2. ประเภทอุตสาหกรรมในสมัยอาณานิคม

ชาวอาณานิคมส่วนใหญ่ดำรงชีวิตด้วยการทำเกษตรกรรม แต่ก็มีบุคคลบางกลุ่มหาผลประโยชน์เพิ่มเติมด้วยการทำอุตสาหกรรม ระบบอุตสาหกรรมที่เป็นสัญลักษณ์ของระบบพาณิชย์ทุนนิยม (Commercial Capitalism) หรือที่เรียกว่า ระบบพุตติ้งเอาท์ (Putting-out System) ซึ่งเป็นที่รู้จักกันแพร่หลายทั่วยุโรป การผลิตสินค้าตามระบบพุตติ้งเอาท์คือ พ่อค้าผู้มั่งคั่งจะนำวัตถุดิบไปจ้างชาวบ้านที่เป็นช่างฝีมือเปลี่ยนสภาพเป็นวัตถุดิบสำเร็จรูปโดยจ่ายค่าแรงให้ ต่อจากนั้นพ่อค้าจะจัดการขายวัตถุดิบสำเร็จรูปด้วยตนเอง การปฏิบัติเช่นนี้พ่อค้าไม่ต้องลงทุนสร้างโรงงานหรือซื้ออุปกรณ์ในการผลิตเพราะอุปกรณ์เหล่านี้เป็นของช่างฝีมือเอง

ชาวอาณานิคมผลิตสินค้าในรูปอุตสาหกรรมในครัวเรือน เช่น การทอผ้าขนสัตว์ ผ้าฝ้าย ผ้าป่าน เพื่อนำมาทำเครื่องนุ่งห่ม การผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค เช่น สบู่ เทียนไข เบียร์ รองเท้า ถุงมือ และเครื่องตกแต่งบ้าน เป็นต้น อุตสาหกรรมในครัวเรือนบางครั้งส่งเป็นสินค้าออกไปยังหมู่เกาะเวสต์อินดีส เช่น ตะปู กระเบื้องมุงหลังคา ถังไม้ เพื่อบรรจุเหล้ารัมและปลา อุตสาหกรรมในครัวเรือนอีกประเภทหนึ่งคือ โรงไม้แบ่งชนิดต่าง ๆ โรงเลื่อยไม้กระดาน และโรงงานทอผ้า เป็นต้น

อุตสาหกรรมหลักในสมัยอาณานิคมมี 2 ประเภทใหญ่ คือ

2.1 อุตสาหกรรมผลิตผลจากป่า

2.2 อุตสาหกรรมผลิตผลจากทะเล

2.1 อุตสาหกรรมผลิตผลจากป่า

ป่าไม้ในทวีปอเมริกา มีมากกว่าจำนวนพลเมือง ดังนั้นป่าไม้อันอุดมสมบูรณ์เป็นอุปสรรคสำหรับชาวไร่ชาวนาที่ต้องการที่ดินสำหรับการเพาะปลูกที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตามภายในระยะเวลาไม่นาน ชาวอาณานิคมค้นพบว่าป่าไม้มีคุณค่าสำหรับการค้า มีอุตสาหกรรม 4 ประเภทที่ต้องอาศัยป่าไม้คือ อุตสาหกรรมไม้กระดาน

อุตสาหกรรมต่อเรือ อุตสาหกรรมผลิตวัสดุสำหรับเรือรบ และอุตสาหกรรมทำต่างโปรแตช นอกจากนี้ยังมีผลิตผลพลอยได้จากป่าไม้ที่สำคัญคือ การค้าขนสัตว์ มีผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมไม้กระดานและอุตสาหกรรมต่อเรือกันมากบริเวณอาณานิคมภาคเหนือ ซึ่งมี แม่น้ำหลายสายผ่านบริเวณป่าไม้ และมีโรงเลื่อยหลายแห่งตั้งอยู่ใกล้แม่น้ำเพราะต้องการ พลังงานน้ำและอาศัยแม่น้ำเป็นเส้นทางคมนาคม ตลาดของสินค้าอุตสาหกรรมไม้- กระดานและอุตสาหกรรมต่อเรืออยู่บริเวณเกาะเวสต์อินดีสและยุโรปภาคใต้ มีชาวนา หลายคนสร้างความร่ำรวยจากการประกอบอาชีพเกี่ยวกับป่าไม้เป็นงานพิเศษนอกเวลา

อุตสาหกรรมต่อเรือในอาณานิคมทำได้สะดวกเนื่องจากมีวัตถุดิบเอื้ออำนวย จำนวนมาก เช่น ไม้สนสีขาว ไม้โอ๊ค เป็นต้น การมีวัตถุดิบราคาถูกจำนวนมากเป็นการ ช่วยลดเขี้ยวแรงงานราคาแพงและหายาก ประกอบกับความต้องการเรือเป็นการส่งเสริม อุตสาหกรรมต่อเรือ ตั้งแต่เริ่มต้นศูนย์กลางอุตสาหกรรมต่อเรืออยู่ที่นิวอิงแลนด์ซึ่ง สามารถต่อเรือได้ถูกกว่ายุโรปถึงร้อยละ 20-50 ใน ค.ศ. 1676 อาณานิคมภาคเหนือ สามารถต่อเรือได้เป็นจำนวน 3-4 ลำต่อปี และเรือสินค้าที่ซักซองอังกฤษจำนวน 1 ใน 3 เป็นเรือที่ต่อโดยชาวอเมริกัน นอกจากป่าไม้และเรือที่นิวอิงแลนด์สามารถผลิตได้อย่าง มากแล้ว ก็ยังมีวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ทางเรือด้วย เช่น น้ำมันดิบ (Tarpitch) ชันสน (resin) และน้ำมันสน (Turpentine) เป็นต้น วัสดุสำหรับใช้กับเรือเหล่านี้อังกฤษต้องการเป็นอย่างมาก แต่เดิมอังกฤษต้องสั่งซื้อมาจาก สวีเดน โปแลนด์ และรัสเซีย แต่หลังจาก ค.ศ. 1705 อังกฤษได้ส่งเสริมช่วยเหลือให้ชาวอาณานิคมแคโรไลนาผลิตวัสดุสำหรับใช้กับเรือ เหล่านี้

ตลาดสมัยอาณานิคม การค้าสัตว์เป็นอุตสาหกรรมสำคัญที่ได้จากป่าและ เป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของชาวอาณานิคม ขนสัตว์ทั้งหลายชนิดมีจำนวนมากหาได้ง่าย แต่ขนสัตว์บีเวอร์ (Beavers) มีเฉพาะภาคเหนือ และหนังกวางมีเฉพาะภาคใต้ เป็นต้น ชาวอาณานิคมได้สินค้าขนสัตว์ด้วยการแลกเปลี่ยนกับชาวพื้นเมืองด้วย ปืน เหล้ารัม มีด ขวาน เสื้อผ้า กาน้ำ และวัสดุอุปกรณ์เครื่องใช้อื่น ๆ การแลกเปลี่ยนด้วยปืน และ เหล้ารัมเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับหลายอาณานิคม แต่สิ่งเหล่านี้เป็นที่ต้องการของชาว พื้นเมืองมาก ดังนั้นจึงมีการฝ่าฝืนกฎหมายเสมอ ๆ กำไรที่ชาวอาณานิคมเคยได้รับ จำนวนมากในสมัยแรก ๆ เริ่มลดลงเมื่อพวกอินเดียนแดงเริ่มฉลาดมีความรู้มากขึ้น พ่อค้า ชาวอาณานิคมเองก็มีการแข่งขันกับชาวฝรั่งเศสและชาวสเปน กล่าวโดยทั่วไปได้ว่า

สินค้าออกจำพวกขนสัตว์ทำเงินได้เป็นจำนวน 1,200,000 ปอนด์ต่อปี ในสมัยสั้น อาณานิคม

อย่างไรก็ตามการค้าขนสัตว์มีความสำคัญอย่างลึกซึ้งต่อประวัติศาสตร์อเมริกามากกว่า จะเป็นเฉพาะเรื่องการค้าหรือการอุตสาหกรรมเท่านั้นเพราะ พ่อค้าขนสัตว์เป็นผู้บุกเบิกเส้นทางสำหรับนักสอนศาสนาและผู้ตั้งถิ่นฐานที่มุ่งไปสู่ภาคตะวันตก อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าพ่อค้าขนสัตว์จะเปิดเส้นทางตะวันตกและสร้างความมั่งคั่งอย่างมากจากแร่ธาตุ แต่วิถีการปฏิบัติของพ่อค้าขนสัตว์ที่มีต่อพวกอินเดียนแดง ก่อให้เกิดการสู้รบกับพวกอินเดียนแดงที่สร้างความพินาศและโหดเหี้ยมหลายครั้ง และเป็นสาเหตุทำให้พวกอาณานิคมเป็นศัตรูและแข่งขันกับพ่อค้าขนสัตว์ชาวฝรั่งเศส ซึ่งมีความสัมพันธ์เป็นอย่างดีกับพวกอินเดียนแดง เนื่องจากชาวฝรั่งเศส อพยพมาสู่ดินแดนลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีก่อนชาวอังกฤษ แต่การค้าขนสัตว์ทำกำไรได้อย่างสูงทำให้ชาวอาณานิคมยังคงต้องทำการค้าขนสัตว์ต่อไปอีก ขณะเดียวกันเมื่อขนสัตว์ลดจำนวนน้อยลงทางชายฝั่งภาคตะวันออกและพ่อค้าต้องบุกเบิกมาทางตะวันตกของเทือกเขาอัลลิเกนนี่ ซึ่งทำให้การแข่งขันทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ใน ค.ศ. 1670 มีการจัดตั้งบริษัทฮัตสันเบย์ (The Hudson's Bay Company) กษัตริย์อังกฤษอนุญาตให้พ่อค้าในเขตอาวฮัตสันทำการค้าขนสัตว์ได้โดยตรง ก่อให้เกิดความขัดแย้งผลประโยชน์ทางการเมืองและเศรษฐกิจกับฝรั่งเศสมากขึ้น ซึ่งเริ่มจากประเด็นการค้าขนสัตว์เป็นสำคัญ

การแข่งขันการค้าขนสัตว์มีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดการกระทบกระทั่งกันระหว่างชาวอาณานิคมอังกฤษกับชาวฝรั่งเศส อันนำไปสู่สงครามฝรั่งเศสและอินเดียนแดง ในระหว่าง ค.ศ. 1756-1763 (The French and Indian War of 1756-1763) ระหว่างอังกฤษฝ่ายหนึ่งกับฝรั่งเศสที่มีพวกอินเดียนแดงและสเปนร่วมด้วยอีกฝ่ายหนึ่ง ผลของสงครามยุติลงด้วยชัยชนะของอังกฤษ มีการทำสนธิสัญญาปารีส ค.ศ. 1763 (The Paris Treaty of 1763) มีสาระสำคัญคือ อังกฤษได้รับดินแดนของฝรั่งเศสในทวีปอเมริกา ได้แก่ แคนาดา หุบเขาโอไฮโอ ที่ราบตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี ยกเว้นเมืองนิวออร์ลีน และอังกฤษได้ฟลอริดาจากสเปนเพราะสเปนช่วยฝรั่งเศสในสงครามครั้งนี้ และฝรั่งเศสเป็นฝ่ายแพ้สงคราม ส่วนสเปนได้รับนิวออร์ลีนและดินแดนฝั่งตะวันตกของกลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปีจากฝรั่งเศสเป็นการทดแทน สงครามนี้มีผลอย่างมากต่อฝรั่งเศส อังกฤษ และชาวอาณานิคม กล่าวคือฝรั่งเศสหมดบทบาทและอิทธิพลทาง

การเมืองและการทหารในทวีปอเมริกาทั้งหมด อังกฤษเป็นชาติที่มีอำนาจแต่ล่าช้าในดินแดนทวีปอเมริกาหลังจากสงครามสิ้นสุดเป็นเวลา 12 ปี จนถึง ค.ศ. 1775 ที่ชาวอาณานิคมเริ่มต่อต้านอิทธิพลของอังกฤษในอาณานิคมอเมริกา

2.2 อุตสาหกรรมผลิตผลจากทะเล

อุตสาหกรรมจากผลิตผลทางทะเล ตั้งแต่สมัยเริ่มอาณานิคมอเมริกาชาวยุโรปได้จับปลาเป็นอาหารสำรองสำหรับการเดินทางและถ้าจับได้มากก็จะนำมาขายด้วย เช่น ใน ค.ศ. 1610 ชาวอังกฤษมีรายได้จากการขายปลาเป็นจำนวน 10 ล้านเหรียญสหรัฐ ด้วยเหตุนี้ในระยะแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 17 ชาวอังกฤษพยายามจับจองที่ดินชายฝั่งทะเลเพื่อให้ใกล้กับแหล่งจับปลา อาณานิคมนิวอิงแลนด์มีการจับปลาและล่าปลาวาฬเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญและมีผลให้ชาวนิวอิงแลนด์มีอาชีพในการต่อเรือ ต่อมาเมื่อชาวอาณานิคมตั้งถิ่นฐานตามชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกอย่างหนาแน่นแล้ว ผู้ต้องการประกอบอาชีพประมงก็ได้ไปอาศัยอยู่ในเกาะลองไออร์แลนด์ (Long Island) และหมู่เกาะต่าง ๆ ในนิวฟาวแลนด์ (Newfoundland) เพราะบริเวณที่เหมาะสมแก่การจับสัตว์น้ำลึก มีท่าเรือที่ดีหลายแห่งสำหรับเรือขนาดเล็ก และมีป่าไม้จำนวนมากทำให้ได้ไม้มาทำอุตสาหกรรมการต่อเรือ แต่สิ่งที่สำคัญมากที่สุดคือ การเป็นตลาดใหญ่สำหรับปลาคอด (Cod) เช่น เมืองซาเล็ม บอสตัน มาเบิลเฮด เป็นท่าเรือสำคัญของขบวนเรือจับปลาขนาดใหญ่ ใน ค.ศ. 1675 ขบวนเรือจับปลามีมากกว่า 600 ลำ ใช้ลูกเรือ 4,000 คนในการจับปลาคอด เมื่อหมดสมัยอาณานิคมอุตสาหกรรมปลาคอดทำเงินรายได้เป็นจำนวน 225,000 ปอนด์ต่อปี

เมื่อกิจการการจับปลาขยายตัวมากขึ้น ตลาดกว้างขวางขึ้น ชาวนิวอิงแลนด์ได้จัดแบ่งปลาออกเป็น 3 ประเภทคือ ประเภทปลาใหญ่และอ้วนที่สุดที่ยากแก่การทำอาหารประเภทย่างหรือรมควัน ก็จะขายในตลาดท้องถิ่นนิวอิงแลนด์ ประเภทที่สองได้แก่ปลานขนาดกลางและสะดวกต่อการรมควันจะนำไปขายยังตลาดต่าง ๆ ในอเมริกาหรือตลาดในประเทศแคทอลิกของยุโรป ประเภทที่สามคือปลานขนาดเล็กที่สุดหรือเศษปลาจะนำไปขายยังหมู่เกาะเวสต์อินดีส เพื่อเป็นอาหารของพวกทาสและแลกเปลี่ยนสินค้าน้ำตาล เมื่ออุตสาหกรรมจับปลาเติบโตมากการผลิตสินค้าเกลือก็ได้รับการส่งเสริม ปลาน้ำตาล และเกลือเป็นสิ่งสำคัญต่ออุตสาหกรรมทางทะเลที่มีคุณค่าต่อการดำรงชีวิตของชาวอาณานิคม

การจับปลาวาฬ

อุตสาหกรรมผลิตผลจากทะเลที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ การจับปลาวาฬ ซึ่งมีมากตามชายฝั่งทะเลในแถบนิวอิงแลนด์ เมืองท่าปลาวาฬที่สำคัญในคริสต์ศตวรรษที่ 17 คือ ลองไอแลนด์ (Long Island) เกาะแนนทักเกต (Nantucket) เมืองนิวเบดฟอร์ด (New Bedford) เมืองมาเบิลเฮด (Marblehead) และเมืองโพรวิเดนส์ (Providence town) ประโยชน์ของปลาวาฬที่มีต่อเศรษฐกิจคือ น้ำมันปลาวาฬใช้ทำเทียนไขและจุดตะเกียงได้ดี กระดูกใช้ทำแปรงสีฟันและผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ชาวอาณานิคมเลือกจับปลาวาฬพันธุ์สเปิร์มมาเซติ (Spermaceti หรือ Sperm Whale) ซึ่งให้น้ำมันมากกว่าปลาวาฬไรท์ (Right Whale) ถึง 3 เท่าตัว และดูร้ายกว่า หลังจาก ค.ศ. 1700 เป็นต้นไป ปลาวาฬที่มีอยู่มากแถบชายฝั่งนิวอิงแลนด์ถูกล่ามากจึงได้อพยพหนีไปอยู่ขั้วโลกเหนือ กองเรือที่ใช้ล่าปลาวาฬมี 300 ลำ ใช้ลูกเรือมากกว่า 4,000 คน ปัจจัยที่ช่วยให้อุตสาหกรรมล่าปลาวาฬเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วคือ ระบบเงินอุดหนุน (bounty) ที่รัฐบาลจ่ายให้แก่ผู้จับปลาวาฬเป็นจำนวนเงิน 20 ซิลลิงต่อเรือหนัก 1 ตัน และเพิ่มเป็น 2 เท่าใน ค.ศ. 1747

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับสงครามฝรั่งเศสและอินเดียในระหว่าง ค.ศ. 1756-1763 ว่ามีผลต่อเศรษฐกิจสมัยอาณานิคมอย่างไร

สรุป

อุตสาหกรรมสมัยอาณานิคมจะมีจำกัด ส่วนใหญ่อาศัยการส่งสมสินค้าสำเร็จรูปมาจากประเทศแม่ คือ อังกฤษ อุตสาหกรรมสมัยอาณานิคมที่มีอยู่ก็เป็นอุตสาหกรรมเยาว์ เป็นอุตสาหกรรมเพิ่งเริ่มของชาวอาณานิคม

การประเมินผลท้ายบทที่ 6

1. จงอธิบายความหมายและความสำคัญของคำต่อไปนี้มาให้เข้าใจ
 - 1.1 infant industry
 - 1.2 Long Island
 - 1.3 Sperm Whale
 - 1.4 Bounty
 - 1.5 Beavers
 - 1.6 The French and Indian War of 1756-1763
2. จงอธิบายประเภทอุตสาหกรรมในสมัยอาณานิคมอเมริกามาให้เข้าใจ